

Arrest

nr. 294 449 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die beweert afkomstig te zijn uit Bosnië-Herzegovina en van Roma-origine te zijn, dient samen met zijn echtgenote (gekend onder rolnummer RvV X) en in naam van de vergezellende minderjarige kinderen waaronder zoon M. (gekend onder rolnummer RvV X), op 12 november 2002 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 4 augustus 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing wordt door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigd op 29 januari 2004, beslissing die door de Raad van State conform wordt verklaard in zijn arrest van 29 maart 2005.

1.2. Op 10 april 2009 dient verzoeker, samen met zijn meerderjarige zoon M. maar zonder zijn echtgenote, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 4 mei 2009 weigert de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid het tweede verzoek in overweging te nemen.

1.3. Op 19 juli 2017 dient verzoeker, in eigen naam en in dat van zijn twee kleinkinderen R. en C., een derde verzoek om internationale bescherming in. Dit volgend verzoek wordt op 7 december 2017 in overweging genomen. Op 22 maart 2018 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.4. Op 9 november 2020 verzoekt verzoeker een vierde keer om internationale bescherming. De commissaris-generaal beslist op 1 december 2020 tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend beschermingsverzoek. Het tegen deze beslissing door verzoeker ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 27 oktober 2021.

1.5. Op 28 september 2022 dient verzoeker zijn huidige, vijfde, verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 10 januari 2023 tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend beschermingsverzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnisch Rom en bent u afkomstig uit Banja Luka, Bosnië-Herzegovina. U was (traditioneel) gehuwd met H.H. en jullie hebben samen zes kinderen: D. (o.v. x.xxx.xxx), A. (o.v. 5.400.108), M. (o.v. x.xxx.xxx), S. (o.v. x.xxx.xxx), M. en Z. Op 12 november 2002 diende u samen met uw gezin in België voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in – Z., M., S. en M. waren toen nog minderjarig en volgden uw procedure; A. en D. (met zijn echtgenote) waren toen al meerderjarig en dienden toen in eigen naam een verzoek in. U verklaarde bij uw eerste verzoek het volgende: in 1992 verliet u Bosnië samen met uw gezin en trok u omwille van de oorlog naar Montenegro. Daar woonde u samen met uw familie tot 2002 in Rozaje, in een zelfgebouwde barak aan de rivier Ibar. In 1994 en in 2000 keerde u voor korte tijd naar Banja Luka terug. In 2000 verbleef u gedurende zeven dagen in Banja Luka om oude metalen te verkopen. In 2002 keerde u tenslotte naar Banja Luka terug. Bij terugkeer kende u problemen met de autoriteiten en medeburgers, waarop u naar Banja Lucka Polje trok en er een barak bouwde. Daar woonde u ongeveer drie weken. U kende opnieuw problemen en vertrok naar Jajce. U verbleef er twee dagen maar vertrok uiteindelijk na nieuwe problemen. Omdat u zag dat er geen leven was in Bosnië-Herzegovina en u niet naar Montenegro wilde terugkeren omdat het niet uw land van oorsprong is, besloot u samen met uw echtgenote, uw zes kinderen en uw schoondochter te vertrekken richting België, waar u op 7 november 2002 aankwam.

U diende op 12 november 2002 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 4 augustus 2003 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van u, uw echtgenote en uw kinderen een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, omdat er door talrijke tegenstrijdigheden geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Die beslissing werd door de Vaste Beroepsraad voor Vluchtelingen bevestigd op 29 januari 2004. Deze beslissing werd door de Raad van State in haar arrest van 29 maart 2005 conform verklaard.

Zonder het land te hebben verlaten diende u op 10 april 2009 een tweede verzoek om internationale bescherming in, net als uw intussen meerderjarige zoon M. maar zonder uw partner H. Op 4 mei 2009 weigerde Dienst Vreemdelingenzaken uw tweede verzoek in overweging te nemen.

Op 19 juli 2017 diende u zich opnieuw aan bij Dienst Vreemdelingenzaken, vergezeld van uw twee kleinkinderen R. (o.v. x.xxx.xxx) en C. (o.v. x.xxx.xxx), de kinderen van uw dochter A. U diende op deze datum in eigen naam en in naam van uw kleinkinderen een derde verzoek in. U verklaarde sinds uw komst naar België in 2002 het land niet meer te hebben verlaten. Sinds vier jaar leefde u gescheiden van uw partner H. Uw dochter A. zette, kort voor u uw derde verzoek indiende, haar kinderen bij u af en vertrok vervolgens naar Frankrijk. Ze zou een nieuwe partner hebben en in Lyon verblijven. Ook de vader van C. en R., H. S., zou een nieuwe partner hebben en in Frankrijk verblijven. U diende een derde verzoek in omdat u geen verblijfplaats meer had en in een opvangcentrum wenste te verblijven. U verklaarde geen vrees te hebben ten opzichte van Bosnië, maar er geen huis of grond te hebben. U verklaarde dat u geen identiteitsdocumenten had en er geen kon bekomen. Rond de tijd dat u uw derde verzoek indiende ging u naar de Bosnische ambassade omdat u naar Bosnië wenste terug te keren om uw moeder te bezoeken, maar ze wilden u niet helpen. Op 7 december 2017 werd uw derde verzoek in overweging genomen door het Commissariaat-generaal. Ter staving van uw derde verzoek legde u een boekje neer van uw arts in België en een document van de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat men, volgens uw verklaring

toen u opgesloten zat in het centrum voor illegalen in Brugge, contact opnam met de ambassade van Bosnië-Herzegovina in een poging u te repatriëren, en uw opsluiting verlengde omdat men geen antwoord had ontvangen. Op 12 maart 2018 stuurde u een kopie van een attest door waaruit bleek dat u niet staat ingeschreven in de stamboeken van de stad Trebinje. In het kader van uw derde verzoek nam het CGVS op 22 maart 2018 de beslissing om u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Er kon opnieuw geen enkel geloof worden gehecht aan uw voorgehouden asielrelaas en u legde geen geloofwaardige verklaringen af aangaande het verlies van uw oude identiteitsdocumenten. Daarnaast kon u evenmin aantonen dat u niet beschikt of zou kunnen beschikken over het staatsburgerschap van Bosnië-Herzegovina. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 9 november 2020 uw vierde verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar dezelfde redenen uit uw vorige verzoeken, zijnde dat u geen huis, geen papieren en eigenlijk niets heeft in Bosnië-Herzegovina. U woont al twintig jaar in België en kan hier niet werken zonder papieren. U wilde de juiste papieren bekomen om in België een normaal leven te kunnen leiden. U legde geen documenten neer ter staving van uw vierde verzoek. Het CGVS verklaarde op 1 december 2020 uw vierde verzoek niet-ontvankelijk aangezien er geen sprake was van nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. De beslissing van het CGVS werd door de RvV bevestigd op 27 oktober 2021 (Arrest nr. 263.073).

Op 28 september 2022 diende u uw huidige, vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verwijst opnieuw naar dezelfde redenen uit uw vorige verzoeken, zijnde dat u geen huis, niemand en eigenlijk niets heeft in Bosnië. U woont al drieëntwintig jaar in België en in Bosnië heeft u niets meer te zoeken. U wil graag in België met papieren verblijven, hier graag werken en uw leven verder opbouwen. U kampt daarnaast met medische problemen zoals astma, hartproblemen en stress waarvoor u ook medicatie neemt.

U legt geen documenten neer ter staving van uw vierde verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw vorige verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er wederom geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande het verlies van uw oude identiteitsdocumenten, en u evenmin kon aantonen dat u niet beschikt of zou kunnen beschikken over het staatsburgerschap van Bosnië-Herzegovina. U diende geen beroep in tegen deze beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming

en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwijst immers louter naar uw verklaringen uit uw vorige aanvraag. Zo houdt u vast aan uw eerdere verzoekmotieven, zijnde dat u geen huis, niemand en eigenlijk niets heeft in Bosnië (verklaring volgend verzoek d.d. 08/12/2022, vraag 20). Door het louter herhalen van dezelfde reeds beoordeelde verklaringen en motieven uit uw vorige aanvragen kan u vanzelfsprekend geen nieuw licht laten schijnen op de gedane vaststellingen van het CGVS en de RvV in het kader van uw voorgaande verzoeken, en deze herhalingen zijn dus niet van die aard om de eerder gedane vaststellingen op te heffen.

Wat betreft uw verklaringen dat u al drieëntwintig jaar in België woont en hier graag met papieren wil verblijven, hier graag wil werken en uw leven verder opbouwen (verklaring volgend verzoek d.d. 08/12/2022, vraag 17, 20 & 24), dient opgemerkt te worden dat uw potentiële integratie in België en uw wens om hier te werken, motieven zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Wat uw gezondheidsproblemen betreft (verklaring volgend verzoek d.d. 08/12/2022, vraag 13), dient te worden vastgesteld dat deze door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/5ter, 57/6/2 en 57/6/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker ontwikkelt het middel vooreerst als volgt:

“In de bestreden beslissing stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt: “Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet” (stuk 1, pagina 2).

Artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt evenwel als volgt:

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Derhalve heeft deze wetsbepaling betrekking op de situatie dat een vreemdeling tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Hieraan is in casu niet voldaan, aangezien verzoeker niet aan de grens een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 28 september 2022.

Omwille van deze redenen, wordt door de verzoekende partij verzocht om dit onderdeel van de betreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, dan wel te hervormen conform artikel 39/2 Vreemdelingenwet aangezien op onrechtmatige wijze werd beslist om het verzoek tot internationale bescherming te onderzoeken en te behandelen onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens betoogt verzoeker als volgt:

“2. Door verzoeker werd op 28 september 2022 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend, waarna het verzoek tot internationale bescherming op 12 december 2022 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 10 januari 2023 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

3. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

Verzoeker verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

[...]

De verzoekende partij mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijftien werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, [...].

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen.

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

Verzoeker geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijt de verwerende partij andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd: "Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

Verder voert verzoeker het volgende aan:

"In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in Artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: "(...)". (artikel 57/5ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet)

Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren."

Verzoeker geeft opnieuw een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en besluit: "Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet."

Vervolgens betwist verzoeker dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen en is hij het oneens met de redenen waarom zijn verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd. Verzoeker

legde daarom bijkomende verklaringen af en maakte duidelijk dat hij nog tracht om nog bijkomende stukken te bezorgen. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen (en het overmaken van bijkomende documenten) heeft hij niet om de commissaris-generaal ervan te overtuigen dat zijn vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Het is volgens verzoeker aan de verwerende partij om deze verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen, definitieve beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en/of documenten die verzoeker overmaakt. Vervolgens stelt verzoeker dat hij aangaf bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina in een toestand van een grote materiële deprivatie terecht te zullen komen. Hij heeft geen (identiteits-)documenten van Bosnië-Herzegovina, hetgeen volgens hem niet wordt tegengesproken in de bestreden beslissing. Hij heeft evenmin enig vermogen waarop hij kan terugvallen, waardoor hij niet in staat is om zonder tussenkomst van de nationale overheid een menswaardig leven te kunnen opbouwen. Verzoeker wijst dan ook hoofdzakelijk op het gebrek aan identiteitsdocumenten van Bosnië-Herzegovina, waardoor hij geen beroep kan doen op steun van de nationale overheid. Vervolgens herhaalt hij zijn vluchtrelaas, herneemt hij zijn beschermingsgeschiedenis en duidt hij de herhaaldelijke aanvragen, ingediend op grond van voormalig artikel 9.3 en de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet die allen afgewezen werden als onontvankelijk. Volgens verzoeker blijkt uit al deze aanvragen telkens dat hij dezelfde identiteit heeft opgegeven en geen identiteitsdocument kan voorleggen. Hij stelt niet gekend te zijn door de nationale autoriteiten van Bosnië-Herzegovina. Hij heeft geen identiteitsdocumenten en kan deze ook niet bekomen. Dit wordt ten onrechte betwist door het commissariaat-generaal (*“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw vorige verzoeken door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er wederom geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande het verlies van uw oude identiteitsdocumenten, en u evenmin kon aantonen dat u niet beschikt of zou kunnen beschikken over het staatsburgerschap van Bosnië-Herzegovina”*). Op 11 augustus 2022 werd contact opgenomen met de ambassade van Bosnië-Herzegovina via het opvangcentrum van Arendonk (waar verzoeker verbleef tot 16 september 2022). Door de ambassade werd op 11 augustus 2022 bevestigd dat verzoeker niet gekend is, ook niet na contactopname met de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina zelf. Hiermee meent verzoeker wel degelijk aan te tonen dat hij *“niet beschikt of zou kunnen beschikken over het staatsburgerschap van Bosnië-Herzegovina”*. Verzoeker verblijft ook reeds bijzonder langdurig in België. Verzoeker besluit dat dit nieuwe, relevante elementen in zijn dossier zijn. Dat hij in de onmogelijkheid verkeert om (identiteits-) documenten te bekomen werd luidens het verzoekschrift onvoldoende onderzocht door het commissariaat-generaal. Hieruit volgt nochtans dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen van de nationale overheid van Bosnië-Herzegovina, terwijl hij steunbehoevend is en kampt met medische problemen zoals astma, hartproblemen en stress (hetgeen niet wordt ontkend door het commissariaat-generaal). Omwille van bovenvermelde redenen loopt verzoeker wel degelijk dermate in het oog dat hij bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade. Minstens maakt dit de kans aanzienlijk groter dat verzoeker voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad op basis van het voorgaande in hoofddorde om *“de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden”* en in subsidiaire orde om *“de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen”*.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- mails van de ambassade van Bosnië-Herzegovina (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Verzoekers vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Bovendien gaat verzoeker met zijn voormelde vraag schromelijk voorbij aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

2.3.4. Waar verzoeker hekelt dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 57/6/4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit een materiële vergissing betreft. In de bestreden beslissing getiteld: “*Niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*” wordt immers, zoals verzoeker overigens zelf aangeeft doorheen zijn verdere betoog in zijn verzoekschrift, geoordeeld op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, wordt aangegeven dat hiervan toepassing wordt gemaakt en luidt het besluit: “*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.*” De begane vergissing heeft geen invloed op de uiteindelijke besluitvorming van de commissaris-generaal.

2.3.5. Verzoeker verwijt de verwerende partij verder dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen om een beslissing te nemen, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd.

De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen tien dagen, doch dertig dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen.

Verzoeker toont, waar hij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure, nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij poneert dat, en kan niet worden ingezien waarom, de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.3.6. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij tracht te laten uitschijnen dat de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd. Verzoeker gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Ten andere, uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 8 december 2022). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoeker zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij aan dat waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.8. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*" d.d. 10 januari 2023, waarbij zijn huidig, vijfde, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig, vijfde, volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

2.3.9. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiten van procedurele kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.10.1. Verzoeker betoogt, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, dat de mogelijkheid moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die hij overmaakt, en meent dat de commissaris-generaal dit uitgangspunt niet deelt doordat hij uitgebreid verwijst naar de eerdere beslissingen die definitief geworden zijn. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk op pertinente wijze aangeeft: *“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw vorige verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er wederom geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande het verlies van uw oude identiteitsdocumenten, en u evenmin kon aantonen dat u niet beschikt of zou kunnen beschikken over het staatsburgerschap van Bosnië-Herzegovina.”* Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 263 073 van 27 oktober 2021 en verzoeker stelde hiertegen geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er hem geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat hem betreft, kan worden

vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Gelet op het feit dat de beslissingen van de commissaris-generaal in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, moeten deze inderdaad als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van aard dat afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

De Raad benadrukt in dit kader en waar verzoeker betoogt dat hij de mogelijkheid moet hebben de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen door het bijbrengen van nieuwe verklaringen en documenten, dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij *“de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek geen dergelijke elementen aanbrengt. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker in het kader van huidig verzoek bijgebrachte elementen en heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard. Zo stelt de commissaris-generaal met verwijzing naar verzoekers verklaringen vast dat verzoeker immers louter verwijst naar zijn verklaringen uit zijn vorige aanvraag. Hij geeft aan dat verzoeker vasthoudt aan zijn eerdere verzoekmotieven, zijnde dat hij geen huis, geen papieren en niets en niemand meer heeft in Bosnië-Herzegovina (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 8 december 2022, punten 17 en 20). De Raad wijst erop dat, zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, door het louter herhalen van dezelfde reeds beoordeelde verklaringen en motieven uit vorige aanvragen verzoeker geen nieuw licht kan laten schijnen op de gedane vaststellingen in het kader van zijn voorgaande verzoeken, en dat deze herhalingen niet van aard zijn om de eerder gedane vaststellingen op te heffen.

2.3.10.2. De commissaris-generaal zet vervolgens terecht uiteen dat, betreffende verzoekers verklaringen dat hij al drieëntwintig jaar in België woont en hier niet kan werken zonder de juiste papieren, zijn potentiële integratie in België en zijn wens om hier te werken motieven zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België.

2.3.10.3. Door in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk en op uitgebreide wijze zijn verklaringen te herhalen, kan verzoeker geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Dit is evenmin het geval waar hij een opsomming geeft van de aanvragen, ingediend met toepassing van de artikelen 9.3, 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. Waar hij betoog voert dat uit al deze aanvragen blijkt dat hij eenzelfde identiteit heeft opgegeven en geen identiteitsdocumenten kon voorleggen, evenals waar hij meent dat hieruit blijkt dat de onmogelijkheid om (identiteits-)documenten te bekomen onvoldoende werd onderzocht en hieruit nochtans volgt dat hij geen bescherming kan verkrijgen van de nationale overheid van Bosnië-Herzegovina terwijl hij steun behoeft, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekers *“vorige verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er wederom geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande het verlies van uw oude identiteitsdocumenten, en u evenmin kon aantonen dat u niet beschikt of zou kunnen beschikken over het staatsburgerschap van Bosnië-Herzegovina.”* en dat deze beoordeling werd overgenomen door de Raad. Verzoeker slaagt er met zijn betoog, dat hij in wezen slechts vastknoopt aan zijn eerdere verklaringen, niet in deze vaststaande beoordeling in een ander daglicht te stellen.

2.3.10.4. Waar hij stelt dat hij geen identiteitsdocumenten heeft en deze ook niet kan bekomen en zich daarvoor beroept op stuk 3, zoals gevoegd bij het verzoekschrift, zijnde mailverkeer van augustus 2022 met de ambassade van Bosnië-Herzegovina, waaruit blijkt dat verzoeker niet gekend is, ook niet na contactopname met de autoriteiten zelf, doet hij geen afbreuk aan de bestreden beslissing en het oordeel van de Raad in arrest nr. 263 073 dat hij niet zou kunnen beschikken over identiteitsdocumenten van Bosnië-Herzegovina. Met dit mailverkeer toont hij niet aan dat hij in de onmogelijkheid is te beschikken of te kunnen beschikken over het staatsburgerschap van Bosnië-Herzegovina. De Raad stipt overigens aan dat verzoeker in het verleden wel degelijk in het bezit was van Bosnische identiteitsdocumenten en dat er blijkens de eerdere vaststaande beoordelingen geen geloof gehecht kon worden aan zijn verklaringen omtrent het ontbreken ervan. De Raad stelt vast dat verzoeker, die reeds meer dan twintig jaar in België verblijft, behalve een eenmalig, oppervlakkig bezoek aan de ambassade in 2017 waarover hij tegenstrijdige beslissingen aflegde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 19 december 2017, p. 3, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 7 februari 2018, p. 4-5 en beslissing commissaris-generaal *d.d.* 22 maart 2018) en het thans neergelegde mailverkeer nooit verdere, substantiële, concrete pogingen heeft ondernomen tot het verkrijgen van nieuwe identiteitsdocumenten bij de instanties van Bosnië-Herzegovina. Verzoeker toont geenszins aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om, bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina, beroep te doen op de lokale autoriteiten en/of organisaties om identiteitsdocumenten te verkrijgen, temeer daar, zoals blijkt uit de weigeringsbeslissing van 22 maart 2018, zijn dochter erin slaagde om in Bosnië-Herzegovina een paspoort te verkrijgen.

2.3.10.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij, los van het ontbreken van identiteitsdocumenten, mede door het gebrek aan enig vermogen bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina, vreest terecht te komen in een situatie van grote materiële deprivatie, werpt de Raad op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

2.3.10.6. Verzoeker beroept zich in zijn 'verklaring volgend verzoek' op gezondheidsproblemen, waaronder astma, hartproblemen en stress (punt 13). De Raad merkt op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat deze, niet met nieuwe documenten gestaafde, medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen (opnieuw) dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoeker neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgende) verzoek om internationale bescherming.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.14. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kunnen worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS